

„geweld!“ (ot U en Gij verlost niet! Waarom laat Gij mij ongerechtigheid zien en aanschouwt de kwelling?)

Dit wijkt zóózeer van den gewonen gebedstoon af, dat het op u op het eerste hooren misschien stuit.

Is het niet of hij den Heere met verwijten overlaadt?

Of hij den passenden eerbied geheel uit het oog verliest?

Of hij op den Heilige durft toornen?

Of hij Hem, den nooit Rustende, die nimmer moede of mat wordt, van nalatigheid durft aanklagen?

Doch zoo gij zulk een indruk bij u mocht dragen, dwaalt gij zeer.

Gij zoudt daardoor slechts het bewijs leveren, dat gij u nog nooit hebt begeven op het terrein, waarop Habakuk zich thans bevindt.

Dat ge nog geheel onkundig zijt met wat de profeet hier doet.

Hij is niet eenvoudig aan het bidden.

Maar aan het pleiten.

Aan het worstelen.

Was niet van vandaag of gisteren, dat hij met deze nooden den Allerhoogste naderde.

Reeds geruimen tijd had hij gesmeekt.

En toen de Heere niet antwoorde, was hij begonnen te roepen.

En toen ook dat zonder gevolg bleef, was het roepen bij hem overgegaan in schreeuwen.

Gelijk iemand, die door een ander met de vijandigste bedoeling wordt achternagezet, het doel snijden door de lucht „moord!“, zoo was Habakuk naar zijn God gevlogen en had gegild: „geweld!“

Nietwaar, dat kan eerst recht God aanloopen heeten.

En wat Habakuk daartoe dreef, was niet benauwdheid over zijn zielestaat.

Maar benauwdheid over de deformatie van het volk Gods.

Het wilde maar niet tot reformatie komen.

Gij hebt hier dan ook een reformatisch schreeuwen, een reformatisch roepen, een reformatisch worstelen.

Kent gij daar ook iets van?

Er wordt in onzen tijd veel over reformatie gesproken.

We mogen onderstellen: er wordt ook om geboden.

Maar gaat het ook dieper?

Gaat het ook verder?

We twijfelen weleens.

Gij moet naar Christus toe. En dan niet half onwillig, niet schoorvoetend.

Maar als een, die het venster van zijn brandend huis opschuift en wild in het rond schreeuwt: „brand!“, zoo moet ook gij uw noodkreeten ten hemel zenden: „ontferming!“

Ontferming over ons verzinkend volk!

Ontferming over onze bedreigde kerk!

Wij vatten over 't gemeen de zaak der reformatie te kalm op.

Staat toch op uit uw geriefelijke rust!

Staat angstgeluiden naar boven!

Uw gebed verheft zich tot de hoogte van het worstelen.

Wacht toch de reformatie niet allereerst van enkele personen.

Wacht ze niet van een of ander persorgaan.

Wacht ze van uw God en van uw God alleen!

Maar moogt gij dan zoo bond spreken als Habakuk?

Is de Heere tot hooren verplicht?

In zeker opzicht: ja.

Hij moet helpen niet om u, maar om Zichzelf. Habakuk houdt Hem hier dan ook voor, dat Hij te rein van oogen is, dan dat Hij de kwelling kan zien.

Dit moet uw pleitgrond zijn: Koning der Kerk, gij kunt toch niet toelaten, dat de poorten der hel uw gemeente overweldigen; dat ontbindende machten haar uiteen doen vallen.

Het is mogelijk, dat uw kerk in den smeltkroes moet geworpen en gelouterd zevenmaal, maar versterven en versteen mag ze niet.

Zal ze ook niet, zoo er maar worstelaars onder ons blijven.

Dat reformatisch worstelen mag maar niet en passant worden beoefend.

Als de verwerkelijking niet spoedig volgt, moogt gij er niet mee ophouden.

Gij moogt het voorbeeld van Habakuk niet omkeeren en besluiten: ik heb lang genoeg geschreeuwd, ik heb lang genoeg „geweld“ geroepen.

Gij moogt Azaf niet namorren: Immers heb ik tevergeefs mijn hart gezuiverd en mijn handen in onschuld gewasschen.

Reformatie is een mystieke zaak.

Daarom hebt gij steeds stouter woorden te bedenken om den Heere als het ware tot toegeven te bewegen.

Gij hebt de hulp van uw grooten Voorbidder in de hemelen vurig te begeren.

Koele bidder, word toch warm.

Laat er passie in uw bidden zijn.

Word worstelaar!

Zulk een worsteling, zulk een pleitrede zal wel-luidend zijn in Gods oor en lieflijker dan engelenmuziek.

HEPP.

KERKELIJK LEVEN.

De financiën der Vrije Universiteit.

Het trekken aan de noodklok op den jongsten Universiteitsdag is niet zonder gevolg gebleven.

Overal leest men van vergaderingen en acties, welke versterking van het jaarlijksch inkomen onzer Hoogeschool ten doel hebben.

Ons blad ontving een paar ingezonden stukken, welke mede tot strekking hadden tot ruimer bijdragen aan te sporen. Maar waar deze reeds in onze dagbladders en Kerkbodes de ronde hadden gedaan, konden wij ze, onzen regel getrouw, niet opnemen.

Toch is het noodig, dat hierop nogmaals de aandacht wordt gevestigd.

Want het volgende jaarverslag behoort er heel anders uit te zien dan het vorige.

Het woord van mr H. Bijleveld: „we gaan naar den kelder, mijnheer de voorzitter!“, bekrachtigd door een stamp op den grond, mag niet vergeten worden.

Inderdaad geldt het hier: alle hens aan dek! Iemand opperde het idee: laten alle contribuanten hun bijdrage verdubbelen.

Uitnemend.

Maar dan moeten ze ook opgezocht worden.

Aan zoo'n gedachte, gelanceerd in de bladen, geeft maar de ervaring leert maar een klein percentage van hen, tot wie ze gericht is, gehoor.

En dan: er zijn nog zoovele Gereformeerden, die geen lid of begunstiger zijn.

Uit zichzelf melden weinigen zich aan om het te worden.

Dat is wel jammer.

Maar het feit ligt er toe.

En daarmee moet rekening gehouden worden.

Huisbezoek is hier het beproefd gebleken middel.

Het is een uitnemend denkbeeld van H.H. Directeuren om over het heele land comité's in het leven te roepen.

Maar nu moeten die comité's de organisatie tot het einde toe doorvoeren.

Er mag geen plaats in ons land zijn, waar geen lokaal-comité werkt.

En die lokaal-comité's hebben te zorgen, dat geen Gereformeerde gezin onbezocht blijft.

Als men daarbij de reeds contribuerenden om verdubbeling van hun contributie verzoekt en de niet-contribuerenden tot het inschrijven voor een gebovenredigde bijdrage aanspoort, dan komen weer.

De liefde tot de Vrije zit er heusch bij ons volk nog wel in.

Maar zij moet aangeblazen worden om weer op te vlammen.

Daartoe dient het oude vuur in alle organisatoren van deze aangelegenheid te branden.

Ons Gereformeerde volk moet de Vrije blijven bezien als een geloofsmonument, opgericht door een thans wegstervend geslacht.

En de jongeren moeten de bede van de ouderen overnemen: Uw werk, o Heere, behoud dat in het leven.

Niet allen over één kam.

Onlangs kwam in ons blad ter sprake het preeken van predikanten, kandidaten en studenten uit het buitenland.

Wij waren het geheel met prof. Bouwman eens, die in „De Bazuin“ op voorzichtigheid hierbij had aangedrongen.

Alleen verschilden we hierin van hem, dat hij den kansel aan alle kandidaten uit het buitenland ontzegt wilde zien, terwijl wij dit voorbehoud maakten: wanneer een buitenlandsche kerk dezelfde belijdenis heeft als wij en daarnaar ook kerkelijk leeft en zij heeft iemand toegelaten te staan naar de bediening des Woords en der Sacramenten, dan doen onze kerken wel, wanneer zij hem in den verloftijd, welken hij hier doorbrengt, toestaan te proponeeren.

Voor studenten; zoo verklaarden wij er uitdrukkelijk bij, geldt dit niet.

Nu oppert een inzender het vermoeden, dat Prof. Bouwman hierbij een bepaald geval op het oog had en om nu den naam van den hierbij betrokken persoon niet wereldkundig te maken, voorstelde aan alle kandidaten kortweg het preeken te verbieden.

Dit lijkt ons echter onaannemelijk.

Dat kan hij Prof. Bouwman niet voorzitten.

Een man als hij maakt zich niet aan zulk generaliseeren schuldig.

Ook met een predikant uit buitenlandsche kerken kunnen wij droevige ervaringen opdoen. Zou het dan aangaan alle buitenlandsche predikanten van onze kansels te weren?

Ook met een predikant uit eigen kerk kan men veel treurigs doorleven. Maar mag men daarom besluiten: geen predikanten van elders treden hier meer op?

Men voelt het onlogische in de redeneering.

Ontdekt men bij een predikant, hetzij uit buitenlandsche, hetzij uit onze eigen kerken, afwijking, zoo behoort men deze zaak afzonderlijk te behandelen.

Dan moet met hem den officieel-kerkelijken weg bewandeld.

Evenzoo staat het met een candidaat, die kerkelijk is toegelaten.

Leeraart hij iets, dat in strijd is met Gods Woord, dan moet dadelijk worden ingegrepen.

Maar dat ingrijpen betreft dan hem alleen.

Het valt geen oordeel over anderen.

Trouwens, indien wij wel zijn ingelicht, dan staat het met het geval, dat onze correspondent op het oog heeft, weer anders.

Dat geldt iemand, die het in het buitenland niet eens tot candidaat heeft gebracht.

Misschien heeft hij wel preekconsent van zijn professoren, maar een kerkelijk examen heeft hij daar niet gepasseerd.

En onze kerken staan wel met buitenlandsche kerken, maar niet met buitenlandsche professoren in betrekking.

Daarom, wanneer zoo iemand in onze kerken optreedt, drukt hier zware schuld op de kerk die hem noodigt.

Zij laat een onbevoegde optreden.

Zij vergewist zich niet of hij er wel het recht toe heeft.

Om maar geholpen te zijn op een Zondag, zijn er helaas kerken, die zich leenen tot een onverantwoordelijke daad.

Het zal goed zijn, dat op die kerken toezicht worde gehouden en zij bij zondigen tegen den goeden regel van classiswege worden vermaand.

Wel dringt zich hier nog een andere kwestie op.

Zou het niet goed zijn, dat de geloofsbrief van predikant en candidaat uit het buitenland officieel worden onderzocht?

En ligt dit niet op den weg van onze deputaten voor de buitenlandsche kerken?

Naar het mij voorkomt zou het zich aanbevelen op de komende Synode deze zaak definitief te regelen.

Daarbij zal het tevens noodig zijn de lijst der kerken, welke met ons correspondentie houden, grondig te herzien.

Men zal voor de keuze komen te staan om of de kerken, die in belijdenis en kerkinrichting op wezenlijke punten niet accoord met ons gaan en b.v. in de praktijk vrijwel belijdenisloos zijn geworden, geheel van de lijst af te voeren, of slechts zulk een correspondentie met haar te onderhouden, dat men haar predikanten en kandidaten niet behoeft toe te laten.

Want nu kan het gebeuren, dat een predikant uit het buitenland, die tot een kerk behoort, welke even onzuiver is als de Hervormde Kerk ten onzen, op een onzer kansels het Woord bedient, terwijl men nooit zou gedoogen, dat er een Hervormd predikant op kwam.

Men begrijpt, hoe ongezond, hoe onhoudbaar die toestand is.

Wij hopen dan ook, dat hieraan spoedig een einde komt.

De volgende Synode levere in deze definitief werk.

HEPP.

UIT HET POLITIEKE EN SOCIALE LEVEN.

Uit eigen partij.

I.

De Deputatenvergadering.

Het was de eerste vergadering na Kuyper's dood. Wel waren in 1918, aan den vooravond der Kamerverkiezingen, en in 1920, ter bespreking van de conclusien omtrent de grondwetsherziening, de Deputaten samengekomen zonder zijn tegenwoordigheid en zonder zijn leiding, en wel stond deze laatste toogdag reeds onder praesidium van den heer Colijn, doch toen was de groote voortrekker nog in leven, en flickerde nog het licht van zijn rijk-begenadigden geest.

Nu was die lamp geheel uitgedoofd.

Onze partij vergaderde in de nabijheid van Kuyper's graf.

Nimmer zal ze zijn machtige en bezielende stem meer hooren.

Voor altoos ligt de leiding in andere handen, en er was weemoed in die trouwe harten, die hem liefhadden om zijns werks wille, maar „de lofzang is in stilheid tot U, o God, in Sion, en U zal de gelofte betaald worden.“

Die psalmwoorden, waarmee de voorzitter zijn ontroerend sobere en piëteitsvolle gedachtenis van Dr Kuyper beëindigde, klonken in Colijn's mond als een eed. Het was alsof hij niet alleen de Deputaten, maar de gansche partij, en haar groot-sche taak en moeilijken strijd en heilige idealen voor zich zag, en alsof hij in één oogenblik in al haar diepte de verantwoordelijkheid gevoelde, die op hem rust, en toen, neen geen deinzang, en geen woord van vrees, en geen zweem van weifeling, maar de plechtige verzekering, die diep, diep in de zielen doortilde: „U zal de gelofte betaald worden.“

Zoo
Zoo
Zoo
de begi
onze b
ja met
mengde
lende
het par
houden
zeker
Welk
Nuch
Het
Het
God z
Het
Het
leven n
twee t
ten, D
psalmw
ring va
kracht
ernstig
van he
gaan,
treden
onze a
synthes
geen el
van on
de rec
„Gij
Deze
De
De
Het
per he
nomen,
dat hij
en „U
voor, z
In t
plekkel
Ik k
reeds
zoeken
in gebr
Aan de
kamen
is ond
en de
gehad
woordij
schaam
warne
en de
roerinc
gezag,
niet kr
ten on
Welk
Hier
En v
van or
die laa
van de
meer h
aan he
zijn, en
de zw
Kol ree
voorzit
bleef
14 Oct
Er zo
Ik zo
de woe
De Vri
vrees
te gewa
vergade
toen d
waarop
en dez
en hi
waaron
club in
Voor
de stat
maar o
grootc
terwijl
fende
de gos
toeyert
Van
passief
Door
bemoen
en dez
burg,
was ge
in

Zoo spreekt het „rots-rustige“ geloof.

Zoo spreekt de onwrikke zielsovertuiging.

Zoo kan alleen spreken een man, die leeft uit de beginselen van het Woord Gods, en mij dunkt, onze broeders en zusters zijn naar huis gegaan, ja met velelei indrukken, en zeker ook met gemengde gevoelens, doch allen in deze geruststellende zekerheid, dat, al missen we Kuiper, aan het partij-roer een man staat, die alleen koers wil houden naar het getuigenis des Heeren, dat eeuwig zeker is.

Welk een kostelijk openingswoord!

Nuchter, sober, warm, ernstig.

Het spaarde ons de werkelijkheid niet.

Het wees op de wolven en donkerheid, die om God zijn.

Het toekende het wereldbeeld in sombere kleuren.

Het oefende ware critiek op de sociale verwarring.

Het vergoelijkte ook de fouten in eigen partij-leven niet, maar door al dat sombere heen klonken twee tonen, die bemoedigden en vertrouwen wekten. De eerste toon was de weerklank op het psalmwoord: „de Heere regeert“, en in die regeering van onzen trouwen God werd alleen rust en kracht gezocht, en de andere was het bijzonder-ernstig en dringend vermaan om toch de zuiverheid van het beginsel te bewaren. Daarom moet het gaan. Alleen een beginsel-politiek maakt ons optreden krachtig. Alleen een principiële strijd heiligt onze actie, en daarom geen succes-jacht, en geen synthese-slapheid, en geen beloften-handel, maar een heilige spanning om de christelijke grondslagen van ons volk te verdedigen, en op te komen voor de rechten van onzen God.

„Gij liefhebbers des Heeren, haat het kwade.“

Deze rede trof de harten.

De oude taal werd gesproken.

De oude banier werd opgeheven.

Het oude beginsel werd verdedigd, en al is Kuiper beengestaan, en al heeft God Ravinck weggenomen, de lofzang is in stilheid tot den Heere, omdat hij ons mannen schonk als Colijn en Idenburg, en „I“, dat neemt onze partij zich in Uw kracht voor, zal de gelofte betaald worden.“

In mijn vorig artikel sprak ik van donkere plekken.

Ik kom daarop nog wel terug, doch ik wil er nu reeds dit van zeggen, dat die schaduw niet te zoeken is in ontevredenheid over de leiding, of in gebrek aan vertrouwen in onzen partijvoorzitter. Aan dat vermeende genoemde gebrek heb ik nooit kunnen gelooven, en op de Deputaten-vergadering is ondubbelzinnig gebleken, dat de Djambi-hetze en de Djambi-laster op onze menschen geen vat gehad heeft. De heer Van Kol had even tegenwoordig moeten geweest zijn. Hij zou zich weggeschaamd hebben over zijn pamflet, want en het warme woord van den grijzen veteran Mulder, en de motie der Zeeuwsche broeders, en de ontroerende hulde der vergadering, en het spontane gezang, en de uiting van liefde en trouw, die niet krachtiger kon zijn, riepen hem toe: wij sluiten ons des te vaster om onzen voorzitter aan.

Welk een oogenblik!

Hier sprak ziele-taal.

En wanneer er nog bij één een lichte zweem van onzekerheid mocht overgebleven zijn, is ook die laatste rest weggenomen door de verzekering van den heer Idenburg, en wie is tot oordeelen meer bevoegd dan hij, dat alle beschuldigingen aan het adres van den heer Colijn, leugen en laster zijn, en er voor de geringste aanklacht zelfs niet de zwakste grond aanwezig is. Heeft de heer Van Kol reeds geantwoord op den open brief van onzen voorzitter? Hij rekene, zoo hij nog in gebreke bleef, met hetgeen op de Deputaten-vergadering van 14 October, onomwonden is uitgesproken.

Er zou van deze bijeenkomst veel te vertellen zijn.

Ik zou lange beschouwingen kunnen houden over de woorden aan het adres van den oud-minister De Vries gericht, doch ik zal het niet doen, uit vrees dat ik conclusiën zou trekken, die wat al te gewaagd zijn. Wel wil ik zeggen, dat de gansche vergadering ten volle met den voorzitter instemde, toen deze zijn afkeuring uitsprak over de wijze, waarop met den heer De Vries is omgesprongen, en deze bewindsman zijn ontslag heeft gekregen, en hier en daar werd de opmerking gemaakt: waarom is zulke klare taal niet door onze Kamerclub in de Tweede Kamer gesproken?

Vooris zou nog kunnen uitgebreid worden over de statuten en raad van de Dr A. Kuiper-stichting, maar daarover handel ik liever later, wanneer dit grootsche plan in duidelijker lijnen voor ons staat, terwijl ik evenmin wil ingaan op de motie betreffende het noodwetje-de Visser, welke molle aan de goede zorgen van het Centraal-Comité werd toevertrouwd.

Van het meeste belang was de quaestie van het passief-vrouwenkiesrecht.

Door het Centraal-Comité was een Commissie benoemd om dit vraagstuk in studie te nemen, en deze Commissie, bestaande uit de heeren Idenburg, prof. Bouwman, Mr Briët, en Ds Jongebreur, was gekomen tot de volgende conclusie:

De commissie is van oordeel, dat God der vrouw in het algemeen een andere taak heeft aangewezen

dan haar door toepassing van het politieke passieve kiesrecht zou worden toegedacht;

dat derhalve de anti-revolutionaire partij zich heeft te onthouden van het candidaatstellen van vrouwen; dat op dezen regel alleen uitzondering toelaatbaar is, als onder de leiding des Heeren het voor de anti-revolutionaire partij duidelijk geworden is, dat dit door God is gewild;

dat dit thans niet het geval is;

dat wijziging van de tweede alinea van artikel 54 der Gemeentewet op pag. 25 hierboven bedoeld, moet worden bevorderd.

Door het Centraal-Comité was de volgende resolutie voorgesteld:

De anti-rev. partij, vereenigd in haar Deputaten-vergadering te 's-Gravenhage, den 14den October 1921;

kennis genomen hebbende van het rapport der commissie, ingesteld in de Deputaten-vergadering van 13 April 1920;

betreft der commissie haren dank voor den door haar verrichten arbeid;

en spreekt als haar gevoelen uit:

ten eerste, dat bij verkiezingen voor Staten en Raden door de bij het Centraal Comité aangesloten kiesverenigingen geen vrouwen candidaat behooren te worden gesteld, zoolang de Anti-revolutionaire partij niet in haar wettige vergadering van een tegenovergesteld gevoelen blijkt geeft;

ten tweede, dat wijziging van de tweede alinea van artikel 54 der Gemeentewet, zooals door de commissie uiteengezet, behoort te worden bevorderd.

Met deze resolutie konden niet alle kiesverenigingen zich vereenigen. Amsterdam IV wilde alleen uitgesproken zien, dat het onder de huidige omstandigheden niet gewenscht is vrouwen candidaat te stellen. Gorkum en Utrecht wilden de mogelijkheid voor uitzonderingen open houden, terwijl Sneek een principiële uitspraak wenschte, dat op grond van Art. II van Ons Program, geen vrouwen candidaat mogen worden gesteld.

Er waren dus drie stroomingen.

De eerste begeerde veroordeeling van het passief-vrouwenkiesrecht. De tweede wilde precies tegenovergesteld ook vrouwen, zij het dan bij exceptie, candidaat stellen, en de derde achtte dit den juiststen weg, dat van die candidaat-stelling men zich zou onthouden, zoolang de partij haar beginsel-program niet had veranderd. Waarom deze richting, wier resolutie is aangenomen, den steun der vergadering verdiende, hoop ik een volgend maal uiteen te zetten.

K. D.

Onze Christelijk-Sociale actie.

5000 leden.

Onze Protestantisch-Christelijke Bond van Spoor- en Tramwegpersoneel is dankbaar.

Tot deze organisatie is het vijfduizendste lid toegetreden, en verhoogd schrijft haar Orgaan:

„Toen op 1 Maart 1906, dus 15 jaren geleden, het eerste nummer van ons Vakhud verscheen, onder redactie van Dr Bakhuizen v. d. Brink, Dr Beumer, het tegenwoordige lid der 2e Kamer, Prof. Dr Slotemaker de Bruïne, Mr Waal Malefijt, thans wethouder te Utrecht en den heer J. Huizinga, die inmiddels tot burgemeester benoemd werd, telde de Bond slechts 10 plaatselijke afdelingen met een kleine Gidsensbede van nog geen 300 leden. Eenzijds bespot en gehoond door de leiders der socialistische spoorwegvereniging, die door haar revolutionair en arbeidersvijandig optreden in April 1903 de eigen vakactie met lamheid had geslagen, anderzijds de weinige medewerking, die onze voormannen ontvingen van de zijde der nog niet-vereenigde geestverwante collega's, was de strijd voor deze toen nog zoo jonge beweging in alle opzichten buitengewoon moeilijk. Tot het jaar 1914 ging de lijn van het ledental dan ook, hoewel regelmatig, toch zeer langzaam naar boven en hadden wij de duizend leden kunnen bereiken.

De jaren van hietere oorlogsellende, met al hun jammer en wee, waardoor als met één bliksemstraal de gansche wereld is veranderd geworden en die niet alleen de arbeiders in dat groote spoor- en tramwegbedrijf, doch ook Regering en Eerste de teekenen der tijden leerden verstaan, zijn voor den verdere uitbouw van onze organisatie van zoo buitengewone beteekenis geweest, dat op heden ruim de 5000 leden „vol“ zijn, verdeeld over 126 plaatselijke afdelingen.

In een tijd van machtig wereldgebeuren en de woelige dagen, die vanwege de gebeurtenissen rondom, ook ons land doorleeft, is zeer zeker een sterke organisatie van Christelijk Spoor- en Tramwegpersoneel, naast die der Roomsch-Katholieke Vereeniging, een feit van niet geringe beteekenis, te meer wanneer geleid wordt op de zoo belangrijke positie, die deze bedrijven innemen in het economische leven van ons land en volk.“

Garne vestig ik de aandacht op dit feit. Het moet ons verblinden dat deze organisatie groeit.

Vooral onder het Spoor- en Tramwegpersoneel is de „roode“ invloed sterk.

Oudegeest's geest beheerscht nog de tienduizenden, en daartegenover hebben wij noodig een krachtig, kloek en trouw leger van mannen, die zich het Evangelie van Christus niet schamen, en tegenover elke poging tot misdadige woeling, hun onverbiddelek neen plaatsen.

Dat leger is er.

De leiding van dezen bond is in goede handen.

De geest onder onze broeders staat tot dankbaarheid.

Het was mij tenminste altoos een genoegen hun vergaderingen bij te wonen, en er is voor ons alle reden onzen God te danken, dat Hij zooveel zegen gaf.

En nu met moed verder.

In de kracht des Heeren, en als het oog op Hem is gericht, en van Hem alle hulp wordt verwacht, zal zeker het woord, waarmede het hoofdbestuur zijn verblijvende mededeeling besloot, niet ijdel zijn:

„De moderne Vakheweging in Nederland heeft in deze maand haar tienduizenden gemobiliseerd, om opnieuw een aanval te doen ook op onze beweging, maar God lof, de Christelijke arbeidersbeweging is paraat en zal niet rusten voordat de duizenden verkeerd en ongeorganiseerde eveneens onder hare banieren gebracht zijn.“

K. D.

ZENDING EN EVANGELISATIE.

Evangelisatie onder de Rijkere Jeugd.

Bij alle vragen, die zich op het terrein van de evangelisatie ter beantwoording aan ons opdringen, is zeker die naar de richtige bearbeiding der jeugd ééne van de belangrijkste. Wij treden hier op het ondankebaarste en het dankbaarste, het moeilijkste en het schoonste terrein van den evangelisatie-arbeid. Reeds de verzorging der jeugd op de School met den Bijbel en de Catechisatie, dus onder kinderen uit christelijke gezinnen, is ontzaggeijk zwaar. Hoe zal het dan niet zijn met de apachen van de straat of de betweters en wijsneuzen van de Middelbare School? Als vanzelf denkt men aan de verzuchting van Mozes: „Zie, de kinderen Israëls hebben naar mij niet gehoord, hoe zoude mij dan Farao hooren?“

Het is goed de moeilijkheden te zien, het is verkeerd er voor te wijken. Menschen, bij wie „het van zelf gaat“, moeten zoo spoedig mogelijk gemeriteerd worden. Aan alle werk in Gods koninkrijk moet „Knie- und Kopfarbeit“ voorafgaan. Nergens echter zijn die routine-evangelisten zoo schadelijk als bij dezen tak van arbeid. Een preek mag men desnoeds uit zijn mouw schudden — (of daarom de wijde toga's weer in trek komen?), maar in geen geval zijn taak op de jeugd-afdeeling luk-raak aanvatten. Immers alle middelen, die men in geval van nood te hulp kan roepen, waar men voor volwassenen staat, als oratorie, pathos, sentiment, mystiek, ironie enz., kunnen hier geen dienst doen. Jongens en meisjes haten alle aanstellerij, alle gekunsteldheid, het moet écht, het moet natuur zijn, wat ze aangediend wordt.

Waarin is eigenlijk het karakter gelegen van een goede voorbereiding? Zie, bij elke toespraak, vertelling, bijbellesing, zangavond, huisbezoek, waartoe gij u voorbereidt, moet gij u gesteld zien als voor een raadsel. Dat raadsel is het gemoed, zijn de gemoederen, van den mensch, van de menschen, die gij te bearbeiten hebt. Voorbereiding is nu niet het omhalen van alles en nog wat, liet u omstapelen met handboeken en leidraden, maar het is voor u zelf naar de oplossing van het raadsel zoeken. Slaagt men daarin, dan heeft ons werk die wonderbare kracht, dat wij niet over en langs de menschen heen praten, maar dat zij den indruk hebben: die man of vrouw begrijpt mij.

Ik wil het in dit artikelje speciaal hebben over arbeid onder oudere jongens, de zoogenaamde Rijkere Jeugd. Ik stel mij niet ten doel volledig te zijn. Integendeel denk ik mij bijzonder te beperken. Met de leiders van een jongenssamenkomst had ik een gesprek over de wijze, waarop men de knapen bezig kan houden. Dit was aanleiding, dat ik bij den heer Fred. J. Beekman, Adjunct-Directeur der Hervormde Stadszending te Amsterdam een onderhoud aanvraag. Wat deze mij omtrent zijn ervaringen mededeelde, scheen mij zoo interessant, dat ik het gaarne aan de lezers der „Reformatie“ ter beoordeeling voorleg.

De eerste vraag — o die kleine, satirieke vraagteekens die ons telkens dwarsboomend voor de voeten springen! — is, hoe krijgen wij de jongens. Hoe interesseeren wij de Tarzan de Wolfshond-lezende, Wild-Westdrama's bewonderende, turnende, straatslippende, sigarettenrookende jongens voor onze samenkomst? Onze eerste aanknooping vinden wij bij de jongens, die aan de Zondagsschool of Vertelavond ontgroeid zijn. Maar verder? Zie — vertelde de heer Beekman — ga met een vlag onder uw jas naar een bouwterrein of ander verzamelpunt. Door het zwaaien met de vlag verzamelt gij de jongens om u heen en zegt: ik ga wandelen en daarbij dit of dat spel doen, wie gaat er mede. Zonder twijfel krijgt gij dan wat aanhangers, aan wien gij aan het eind van den middag voorsteft gezamenlijk een club te vormen. Zijn er nog niet genoeg deelnemers, dan werven de jongens zelf er wel meerdere aan. Echter vooral niet te veel liefhebbers. Een club mag niet grooter zijn dan 18 à 20 jongens. Beter is het nog te beginnen met 12. Als er dan een kern gevormd is, kan men het aantal iets uitbreiden. Meerdere clubs kunnen bij bijzondere gelegenheden te samenwerken.

Zonder toelichting gebruikte ik reeds eenige malen het woordje „club“. Het is met opzet gekozen. Het is geen catechisatie, vertelavond, school of